

Socorristes catalans o mort

Es veu que, a més de psiquiatres, a Catalunya manquen socorristes amb bon nivell de català, ja és mala sort que tenint -és igual que siguin quatre gats, el que importa és la patriòtica intenció- Bombers per la Republiqueta, Mossos per la Republiqueta, Forestals per la Republiqueta i no sé si fins a Escombriaires per la Republiqueta i Vigilants de Zona Blava per la Republiqueta, no tinguem uns tristos Socorristes per la Republiqueta per a sortir del pas. Si en el seu moment va existir la campanya «Volem bisbes catalans», amb més raó ha de promoure's la de «Volem socorristes catalans», el salvament del cos és sempre anterior al de l'ànima, i és millor anar per ordre. No sé si encara som a temps d'ensenyar a nedar a Oriol Junqueras i a Lluís Llach, o almenys de lligar-los unes carabasses a la cintura i enviar-los a salvar gent a la Costa Brava, descartem al Vives per què a Waterloo, com a Madrid, vaja vaja, no hi ha platja. Lluny de suposar un problema, la situació pot significar l'empenta definitiva a favor de la llengua, només calen catalans disposats a sacrificar-se per l'idioma, no ha de ser difícil trobar-los entre tants herois que poblen els nostres carrers (i les nostres platges). El pla és el següent: llançar-se a l'aigua en la part més fonda, si pot ser en dia de temporal, i esperar l'arribada del socorrista. Quan aquest intenti salvar-nos, negar-nos-hi en rodó si no se'ns dirigeix en un perfecte català, i encara no conformar-nos amb això, sinó exigir-li que ens mostri el certificat C2. Si no és així, enfonsem-nos sense remei, ofeguem-nos, anem a parar a les profunditats marines, però que el món sàpiga que hem mort per la nostra llengua. Només quan siguin centenars, què dic, milers els catalans que hagin rebutjat ser socorreguts per qui no parla català, el món es posarà de la nostra part. El sacrifici no serà en va, i a més, servirem d'aliment als peixos, que els bons catalans no només estimen la llengua, sinó també la biodiversitat de les nostres costes (nota: no oblidar avisar abans a TV3 perquè capti en directe les imatges del suplici. Riguin-se'n vostès dels presos de l'IRA que van seguir fins a la mort una vaga de fam en defensa de les seves idees, ni Bobby Sands ni hòsties, allò no va ser res comparat amb la campanya definitiva en defensa del català. L'ideal és fer-ho sense saber nedar, per a evitar temptacions de salvar-se un mateix després d'haver enviat el socorrista a la merda, els morts són imprescindibles si volem salvar la llengua. Com que no hem de tancar les portes a ningú, els qui sàpiguin nedar i així i tot desitgin participar en la immolació, poden lligar-se als peus un llast que els enfonsi irremissiblement. Si el sacrifici personal se'ls fa costerut, poden llançar a la mar als fills petits, sogres amb collarets pesats, familiars incapacitats o fins al propi cònjuge si no coneix els rudiments de la natació, i interposar-se després entre víctima i socorrista, impedint que la tregui de l'aigua si no és parlant un perfecte català. Abans la mort que ser salvats en castellà. No té cap mèrit ficar-se amb els restaurants que no tenen la carta en català, amb caixeres sud-americanes que atenen com bonament poden, o amb el metge d'urgències que no domina el català perquè acaba d'arribar, això ho fa qualsevol. L'amor al català es demostra amb sacrificis. Catalans: aquest estiu tots a l'aigua!

Font del document: <https://www.diaridegirona.cat/opinio/2026/05/07/socorristes-catalans-o-mort-129968397.html>